

Nr 223

Av herrar Nilsson i Bästekille och Darlin, om vidgning av kommunernas bestämmanderätt över hamntaxorna.

(Lika lydande med motion nr 190 i Första kammaren)

De flesta svenska hamnar drives i kommunal regi. Av kommunallagstiftningen framgår att hamnen från rättssynpunkt är en kommunal angelägenhet. Kommunerna äger dock inte handha hamnväsendet utan viss statlig uppsikt. Bestämmelsen om hamntaxor och ersättningar för begagnande av hamn med tillhörande kajer, bryggor och förtöjningsanordningar återfinnes i hamntaxekungörelsen av år 1950. Enligt denna kungörelse fastställer sjöfartsstyrelsen efter ansökan av ägare eller innehavare av allmän hamn hamntaxa. Hamntaxan skall avvägas så, att den täcker hamnens drift- och kapitalkostnader men därutöver ej ger överskott.

Hamntaxorna blir grundläggande för hela hamnrörelsen och för hamnarnas ekonomi och utbyggnadspolitik.

Här kommer frågan om hamnarnas ställning till staten in, eftersom denna genom förordningar och genom sin rätt att fastställa hamnarnas taxor får ett avgörande inflytande över hamnarnas ekonomi.

Under senare tid har praxis utbildats att hamnarna skall vara självförsörjande och att statsbidrag inte skall utgå till hamnbyggnader utom i alldeles speciella fall. Denna ordning kan naturligtvis accepteras under förutsättning att taxorna bestämmas med hänsyn därtill. Anledning kan då finnas till att ifrågasätta om inte normalföreskrifter kan ersätta nuvarande taxor och utgöra en ram inom vilken hamnkommunerna kan ernå en ökad grad av bestämmanderätt.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att Kungl. Maj:t måtte låta företaga en utredning angående möjligheterna att vidga hamnkommunernas bestämmanderätt över hamntaxorna, eventuellt inom ramen för av sjöfartsstyrelsen utfärdade normalbestämmelser.

Stockholm den 24 januari 1963

Jöns Nilsson
i Bästekille

Gösta Darlin